

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

04 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Țurcan Anatolie

Judecători – Ghervas Maria și Vascan Nina,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Bargan Iurie în numele inculpatei Tataru Ecaterina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2017, în cauza penală privind-o pe

Tataru Ecaterina xxxxx, născută la xxxxx,
originară din xxxxx și domiciliată xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 31.03.2014 – 30.06.2015;

Instanța de apel: 31.07.2015 – 12.11.2015;

07.07.2016 – 20.09.2016;

17.03.2017 – 15.11.2017;

Instanța de recurs: 05.02.2016 – 17.05.2016;

06.12.2016 – 14.02.2017;

16.02.2018 – 04.04.2018.

Asupra admisibilității recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 30 iunie 2015, Tataru Ecaterina a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art.251 Cod penal, la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activitate de antreprenoriat pe un termen de un an.

Conform art. 90 Cod penal a fost suspendată executarea pedepsei cu închisoare pe o perioadă de probațiune de un an.

Acțiunea civilă înaintată în interesele părții vătămate și civile SRL „Bijuliux” și părții civile Guranda Oxana, a fost admisă parțial, cu încasarea de la Tataru Ecaterina a prejudiciului material cauzat în beneficiul SRL „Bijuliux” în sumă de 40 000 (patruzeci mii) lei.

Acțiunea civilă privind încasarea prejudiciului moral în beneficiul lui Guranda Oxana în mărime de 20 000 (două zeci mii) lei, a fost respinsă ca neîntemeiată.

S-a încasat de la Tataru Ecaterina în folosul SRL „Bijuliux” cheltuielile de judecată în mărime de 4 000 (patru mii) lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *in fapt*, a constatat că Tataru Ecaterina, deținea calitatea de administrator al SRL „Progrico”, în cadrul procedurii executorii nr.2-1149/12 din 30.05.2012, inițiată de Judecătoria Centru mun. Chișinău, privind încasarea de la SRL „Progrico” în beneficiul SRL „Bijuliux” a sumei de 71 450 lei, adică prețul mărfii livrate. Prin procesul-verbal din 11.04.2013 s-a pus sechestru pe bunurile debitorului în valoare totală de 40 000 lei aflate pe teritoriul Pieței Centrale, pe adresa str. Mitropolitul Varlaam nr.63 mun. Chișinău, bloc 18 ghereta 3. Inculpata a primit spre păstrare bunurile sechestrate, fapt confirmat prin semnătura acesteia din procesul-verbal, fiind totodată avertizată de răspunderea pe care o poartă pentru tănuirea, însușirea sau substituirea bunurilor sechestrate. În pofida faptelor expuse, de către executorul judecătoresc O. Burlacu la 16.04.2013 pe teritoriul Pieței Centrale, pe adresa str. Mitropolitul Varlaam nr.63 mun. Chișinău, bloc 18 ghereta 3, s-a constatat că Tataru Ecaterina, cunoscând cu certitudine despre procedura executorie nr.2-1149/12 din 30.05.2012 și procesul-verbal de sechestru din 11.04.2013 aplicat de către executorul judecătoresc O. Burlacu, a tănuit și înstrăinat bunurile sechestrate ce i-au fost încredințate spre păstrare, prin ce a cauzat întreprinderii SRL „Bijuliux” un prejudiciu material considerabil în mărime de 40 000 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată prin probele administrate, instanța a reținut că, *in drept*, faptele inculpatei întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 251 Cod penal, după indicii calificativi: *însușirea, înstrăinarea în cazurile nepermise de lege, tănuirea bunurilor gajate, luate în leasing, sechestrate sau confiscate ori utilizarea lor în alte scopuri, săvârșită de o persoană căreia i-au fost încredințate aceste bunuri sau care era obligată, conform legii, să asigure integritatea lor.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, a fost atacată cu apel de către inculpata Tataru Ecaterina și avocatul Bargan Iurie în numele acesteia.

3.1. Inculpata Tataru Ecaterina în motivarea apelului a invocat că învinuirea înaintată privind comiterea infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal este una abstractă, ceea ce înseamnă că organul de urmărire penală și acuzatorul de stat au încălcat dreptul la un proces echitabil garantat inculpatei.

Inculpata a menționat că în procesul-verbal de sechestru din data de 11.04.2013, executorul judecătoresc a indicat superficial și cu caracter general natura unor produse și valoarea acestora care a fost stabilită incorect.

A mai invocat că prima instanță a expus doar conținutul declarațiilor martorului O. Burlacu care activează în calitate de executor judecătoresc și care a aplicat sechestrul asupra bunurilor debitorului în mărime de 40 000 lei, fapt ce se confirmă prin facturile xxxxx, xxxxx, xxxxx, xxxxx și xxxxx, însă alte careva mențiuni cu referire la modul de determinare a valorii bunurilor sechestrate nu au fost indicate.

Totodată, nu a comunicat executorului judecătoresc care este valoarea bunurilor aflate în ghereta respectivă, însă a afirmat că valoarea acestora este de până la 5 000 lei.

Prin urmare, este incert în ce mod a stabilit executorul judecătoresc că valoarea bunurilor era de 40 000 lei.

Mai mult ca atât, în textul procesului-verbal este indicat că aplicarea sechestrului a avut loc în lipsa creditorului sau a reprezentantului acestuia. Acest aspect vine în contradicție directă cu prevederile art.115 alin.(6) Cod de executare, în conformitate cu care este stabilit că prezența creditorului sau a reprezentantului său la aplicarea sechestrului este obligatorie. Acest fapt, a fost confirmat în ședință de către reprezentantul părții vătămate Guranda Oxana, precum și de către executorul judecătoresc Burlacu Oxana.

În susținerea apelului s-a mai invocat că, la materialele cauzei penale lipsesc careva înscrisuri întocmite de către executorul judecătoresc la momentul în care a stabilit lipsa bunurilor respective și anume careva acte constatatoare, deși aceasta a comunicat că a întocmit asemenea acte.

La denunțul depus de către executorul judecătoresc Burlacu Oxana nu a fost anexat actul de constatare care a fost întocmit la 16.04.2013, după cum se susține în afirmații.

A considerat că faptul menționat supra, a creat dubii cu privire la temeinicia învinuirii înaintate, deoarece nu au fost constatate circumstanțele de fapt în care a fost comisă infracțiunea incriminată.

Prin urmare, inculpata a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia aceasta să fie achitată.

3.2. Avocatul Bargan Iurie a declarat apel în numele inculpatei, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit căreia inculpata Tataru Ecaterina să fie achitată.

În argumentarea apelului, avocatul a invocat că la etapa urmăririi penale de către acuzatorul de stat și organul de urmărire penală au fost încălcate drepturile persoanei învinuite, care au dus la încălcarea principiilor generale, menite să asigure respectarea dreptului la un proces echitabil.

A mai indicat că, deși au fost reflectate cu multă claritate aspectele de fapt și de drept care pun în evidență existența dubiilor în probarea învinuirii aduse inculpatei, prima instanță totuși nu a întreprins careva măsuri privind elucidarea și înlăturarea acestora.

În susținerea apelului sa mai invocat că, executorul judecătoresc urma să întocmească proces-verbal în strictă conformitate cu prevederile art.118 Cod de executare, potrivit cărora în procesul-verbal se enumeră obiectele și documentele sechestrate, indicându-se numărul, măsura, greutatea lor, genul, elementele de individualizare, gradul de uzură și, pe cât este posibil, valoarea lor; executorul judecătoresc a întocmit procesul-verbal de sechestr din data de 11.04.2013 fără a enumera cu exactitate obiectele sechestrate, fără a indica numărul, după caz greutatea lor, elementele de individualizare și valoarea lor; în procesul-verbal de sechestr din data de 11.04.2013, executorul judecătoresc a indicat superficial și cu caracter general numai genul unor produse și valoarea acestora care a fost stabilită într-un mod inadmisibil și ilegal; din procesul-verbal de sechestr din 11.04.2013 rezultă că valoarea bunurilor indicate este de 40 000 lei, care a fost stabilită conform documentelor prezentate de către I. Oprea, pe când la materialele cauzei au fost anexate 6 facturi de expediție, care fiind

însurate constituie o sumă totală de doar 4 589 lei și nicidecum 40 000 lei, precum este indicat în procesul-verbal.

În ședința de judecată, în cadrul examinării cauzei penale în prima instanță a fost audiat și executorul judecătoresc Burlacu Oxana, care a menționat că la momentul întocmirii procesului-verbal nu a întreprins careva acțiuni în vederea determinării cantității bunurilor aflate în ghereta respectivă și s-a limitat doar la determinarea valorii acestora în baza facturilor prezentate și din cele comunicate de către inculpata Tataru Ecaterina și vânzătorul care a fost prezent la fața locului.

A accentuat că anume aceste aspecte relatate de către executorul judecătoresc audiat în calitate de martor urmau a fi puse de către instanța de judecată la baza achitării inculpatei. Prin urmare, se ajunge la concluzia evidentă că nu au fost îndeplinite acțiunile necesare de sechestrare a bunurilor și transmitere a acestora inculpatei în vederea asigurării integrității lor.

Apărătorul a mai invocat că, inculpata Tataru Ecaterina a adus la cunoștința instanței că nu a comunicat executorului judecătoresc care este valoarea bunurilor aflate în ghereta respectivă, ci doar a afirmat că valoarea bunurilor care se aflau nemijlocit în această gheretă este de până la 5 000 lei și astfel este incert cum executorul judecătoresc a stabilit că valoarea bunurilor constituie suma de 40 000 lei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015 apelurile declarate au fost respinse, ca fiind nefondate, iar sentința atacată a fost menținută, fără modificări.

5. În urma analizei materialului probator, instanța de apel a statuat că motivele invocate în apelurile declarate în ceea ce privește nevinovăția inculpatei Tataru Ecaterina în comiterea infracțiunii prevăzute la art.251 Cod penal, au constituit obiect al cercetării judecătorești în cadrul examinării cauzei în prima instanță, care s-a desfășurat sub toate aspectele, complet și obiectiv, prin prisma principiului contradictorialității și nemijlocirii.

Instanța de apel a menționat că prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, prin urmare just a adoptat o sentința de condamnare în privința inculpatei Tataru Ecaterina în baza art.251 Cod penal.

În urma verificării probelor de către instanța de apel, aceasta a constatat că vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii incriminate a fost pe deplin dovedită, iar declarațiile date de către inculpată au fost apreciate critic de către instanța de apel, deoarece acestea constituie o modalitate de eschivare de la răspunderea penală.

Instanța de apel a conchis că prima instanță corect a apreciat critic declarațiile martorilor Oprea Ion și Talpă Maria, conform cărora ghereta era dată în subarendă și că ultima a deschis ghereta sigilată cu cheia primită de la executorul judecătoresc. Aceste declarații au fost combătute cu faptele expuse de către Guranda Oxana și executorul judecătoresc Burlacu Oxana, care a negat totalmente că a transmis cheia de la gheretă lui Talpă Maria și i s-a permis realizarea bunurilor sechestrate.

Mai mult ca atât, prima instanță corect a ajuns la concluzia că în declarațiile lui Oprea Ion, Talpă Maria și Tataru Ecaterina sunt contradicții care pun la îndoială veridicitatea lor.

Totodată, instanța de apel a mai statuat că prima instanță just a reținut că Tataru Ecaterina a semnat procesul verbal de aplicare a sechestrului și urma să asigure integritatea bunurilor încredințate, iar în caz de dezacord cu acțiunile executorului judecătoresc, acestea urmau să fie contestate în modul prevăzut de lege, însă ultima nu le-a contestat.

La fel, s-a remarcat și faptul că asupra argumentelor invocate de către inculpată și avocatul acesteia s-a expus prima instanță, iar la judecarea cauzei în ordine de apel acestea nu și-au găsit confirmare, din care considerente instanța de apel a conchis că sentința adoptată este una legală, motivată și întemeiată.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, inculpata Tataru Ecaterina și avocatul acesteia Bargan Iurie au atacat-o cu recursuri ordinare, solicitând casarea acesteia și remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel.

În motivarea recursurilor declarate ambii recurenți au invocat aceleași argumente și s-au bazat pe aceleași temeieri de drept.

Astfel, în recursurile ordinare este invocat că în speța dată, obiectul material al infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal pot fi bunurile sechestrate în conformitate cu exigențele art.115-119 Cod de executare. Prin urmare, executorul judecătoresc era obligat să întocmească un proces-verbal în strictă conformitate cu prevederile art.118 Cod de executare. Potrivit acestor reglementări legale, în procesul-verbal se enumeră obiectele și documentele sechestrate, indicându-se numărul, măsura, greutatea lor, genul, elementele de individualizare, gradul de uzură și, pe cât este posibil, valoarea lor.

Așadar, ca obiect material al acestei componente de infracțiune apar bunurile materiale sechestrate în mod legal. Contrar acestor prevederi legale, în speță, executorul judecătoresc a întocmit procesul-verbal de sechestrul din data de 11.04.2013, fără a enumera cu exactitate obiectele sechestrate, fără a indica numărul, după caz greutatea lor, elementele de individualizare și valoarea lor.

Atât prima instanță, cât și cea de apel a expus conținutul declarațiilor martorului Burlac Oxana ce activează în calitate de executor judecătoresc și anume că s-a aplicat sechestrul asupra bunurilor debitorului în mărime de 40 000 lei, fapt care este confirmat prin facturile nr.0092631, nr.0092630, nr.0092629, nr.0092628, nr.0092627, nr.0092626, alte careva mențiuni cu referire la modul de determinare a existenței în natură cât și a valorii bunurilor sechestrate nu au fost indicate.

Nemijlocit la materialele cauzei penale au fost anexate 6 facturi de expediție și anume:

- Factura de expediție seria xxxxx nr.xxxxx din 10.02.2013, eliberata pentru furnizarea mărfii în suma de 768 lei;

- Factura de expediție seria xxxxx nr.xxxxx din 10.02.2013, eliberată pentru furnizarea mărfii în suma de 318 lei;

- Factura de expediție seria xxxxx nr.xxxxx din 10.02.2013, eliberată pentru furnizarea mărfii în suma de 459 lei;

- Factura de expediție seria xxxxx nr.xxxxx din 10.02.2013, eliberată pentru furnizarea mărfii în suma de 1953 lei;

- Factura de expediție seria xxxxx nr.xxxxx din 10.02.2013, eliberată pentru furnizarea mărfii în suma de 612 lei;

- Factura de expediție seria xxxxx nr.xxxxx din 11.02.2013, eliberată pentru furnizarea mărfii în suma de 479 lei.

Sumând valorile indicate în aceste facturi rezultă că valoarea bunurilor respective este de 4 589 lei și nicidecum de 40 000 lei, după cum a indicat executorul judecătoresc, și cum au stabilit instanțele de fond.

În drept, recurenții și-au întemeiat cererile de recurs pe temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 17 mai 2016, recursurile declarate au fost admise, decizia a fost casată total cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată.

În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a reținut că înaintarea învinuirii în prezenta cauză penală este incorectă prin sintagma „prin ce a cauzat întreprinderii SRL „Bijuliux” un prejudiciu material considerabil în mărime de 40 000 lei”, din aceleași considerente sunt greșite și constatările primei instanțe care a reținut în fapta incriminatoare cauzarea unui prejudiciu material în mărime de 40 000 lei.

În opinia instanței de recurs prin înstrăinarea bunurilor ce constituie proprietatea inculpatei, nu poate exista un prejudiciu material cauzat SRL „Bijuliux”, deoarece reieșind din specificul infracțiunii, pericolul social al acesteia constă în imposibilitatea de a valorifica un drept patrimonial de către partea vătămată, iar prin neglijarea interdicțiilor pe care le presupune procedura de aplicare a sechestrului, făptuitorul este tras la răspundere penală în baza art.251 Cod penal, astfel instanța de apel greșit a soluționat acțiunea civilă, în partea încasării prejudiciului material.

Instanța de recurs a menționat, că instanța de apel nu a analizat și nu a combătut argumentele de bază din apelurile inculpatei și a avocatului său, astfel nu s-a expus referitor la critica precum, că suma exprimată în facturi constituie 4 589 lei și nicidecum 40 000 lei, precum a declarat martorul Burlac Oxana, executorul judecătoresc care a întocmit procesul-verbal de sechestrul din data de 11.04.2013. Acest argument a fost reținut în partea constatatoare a deciziei, însă a rămas fără un răspuns în partea motivatoare a hotărârii pronunțate pe caz (f.d.196 vol. I).

La fel, instanța de recurs a constatat, că instanța de apel a expus în decizia adoptată criticile formulate în apelurile inculpatei și al apărătorului său, însă din cauze nejustificate a evitat a se expune detaliat asupra acestora, indicând în mod generic că: „În general, argumentele aduse de către inculpată și avocatul acesteia, Bargan Iurie în apelurile declarate au fost obiectul cercetării în instanța de fond și nu și-au găsit confirmarea în instanța de apel, sentința fiind una legal motivată și întemeiată.”

Nu în ultimul rând, instanța de recurs a apreciat critic constatarea instanței de apel prin care aceasta s-a expus asupra încălcărilor privind legalitatea întocmirii procesului-verbal din 11.04.2013 invocate în apelurile declarate, și anume că executorul judecătoresc a indicat superficial și cu caracter general numai genul unor produse și valoarea acestora care a fost stabilită într-un mod inadmisibil (din facturi ce reflectă o altă valoare), expunând următoarele concluzii: „Instanța de judecată mai reține că inculpata Tataru Ecaterina a semnat procesul verbal de aplicare a sechestrului și urma să asigure integritatea bunurilor încredințate. În

același timp în caz de dezacord cu acțiunile executorului judecătoresc, acestea urmau să fie contestate în modul prevăzute de lege însă ultima nu le-a contestat.” (f.d.164 vol. I).

În viziunea instanței de recurs o asemenea motivare succintă și abstractă asupra argumentelor invocate nu a putut fi reținută, deoarece, obiectul infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal îl constituie relațiile sociale care asigură respectarea regulilor de păstrare a bunurilor gajate și a celor care sunt sechestrate și confiscate, iar ca obiect material apar bunurile gajate, sechestrate sau confiscate în mod legal.

Astfel, sintagma „sechestrate sau confiscate în mod legal” presupune faptul, că executorul judecătoresc urma să întocmească procesul-verbal de sechestru în conformitate cu exigențele art.115-119 Cod executare și cu respectarea prevederilor art.118 Cod de executare. Necesitatea respectării acestor reglementări legale se impune anume pentru a fi posibilă determinarea obiectului material al componenței infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal și ca urmare, pentru o încadrare juridică justă a faptei infracționale.

În urma celor expuse, instanța de recurs a reținut că în speță, se atestă încălcarea normelor procedurale indicate mai sus, care constituie erori de drept prescise în art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală și nu pot fi corectate de către instanța de recurs.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 septembrie 2016, au fost admise apelurile declarate, fiind casată sentința în partea constatării cauzării și încasării daunei materiale, și pronunțată în această parte o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a fost respinsă ca nefondată acțiunea civilă înaintată de către SRL „Bijuliux” și Guranda Oxana de încasare de la inculpată a daunei materiale în sumă de 40 000 lei, excluzând din învinuire sintagma „prin ce a cauzat întreprinderii SRL „Bijuliux” un prejudiciu material considerabil în mărime de 40 000 lei.” În rest sentința a fost menținută.

În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a constatat, că Tataru Ecaterina, având calitatea de administrator al SRL „Progrico”, în cadrul procedurii executorii nr.2-1149/12 din 30.05.2012, inițiată de Judecătoria Centru mun. Chișinău, privind încasarea de la SRL „Progrico” în beneficiul SRL „Bijuliux” a sumei de 71 450 lei, cu titlu de preț al mărfii livrate, prin procesul-verbal de sechestru din 11.04.2013 pe bunurile debitorului în valoare totală de 40 000 lei, aflate pe teritoriul Pieței Centrale, pe adresa str. Mitropolitul Varlaam 63 mun. Chișinău, bloc 18 ghereta 3, a primit spre păstrare bunurile sechestrate, fapt confirmat prin semnătura acesteia din procesul-verbal, fiind totodată avertizată de răspunderea pe care o poartă pentru tănuirea, însușirea sau substituirea bunurilor sechestrate. În pofida faptelor expuse, de către executorul judecătoresc Burlacu Oxana, la 16.04.2013 pe teritoriul Pieței Centrale, pe adresa str. Mitropolitul Varlaam nr.63 mun. Chișinău, bloc 18 ghereta 3, s-a constatat, că Tataru Ecaterina, cunoscând cu certitudine despre procedura executorie nr.2-1149/12 din 30.05.2012 și procesul-verbal de sechestru din 11.04.2013 aplicat de către executorul judecătoresc Burlac Oxana, a tănuit și înstrăinat bunurile sechestrate ce i-au fost încredințate spre păstrare.

În opinia instanței de apel, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just ajungând la concluzia că Tataru Ecaterina a săvârșit infracțiunea imputată.

În opinia instanței de apel cu toate că inculpata nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii, vinovăția acesteia se dovedește prin totalitatea de probe pertinente și concludente

ce coroborează între ele și combat argumentele apelurilor, precum că învinuirea adusă inculpatei este una abstractă, și anume declarațiile reprezentantului SRL „Bijuliux”, O. Guranda, martorului Burlac Oxana, și prin materialele cauzei și anume: copia titlului executoriu și a procesului-verbal de sechestrul din 11.04.2013 (f.d.10, 30, 31 v. I); facturi (f.d.32-37 v. I); proces verbal de examinare a obiectului (f.d.40 v. I).

Instanța de apel a apreciat critic declarațiile martorilor Oprea Ion și Talpă Maria, conform cărora ghereta era dată în subarendă și că ultima a deschis ghereta sigilată cu cheia primită de la executorul judecătoresc, deoarece aceste declarații vin în contradicție cu declarațiile reprezentantului SRL „Bijuliux”, Guranda Oxana și martorului Burlac Oxana, care a declarat că careva chei de la ghereta sigilată nu a transmis nimănui.

Instanța de apel a respins acțiunea civilă înaintată de către SRL „Bijuliux” și Guranda Oxana de încasare de la inculpată a daunei materiale în sumă de 40 000 lei, pe motiv că în baza titlului executoriu nr.2-1149/12 din 30.05.2012, a fost deja dispusă încasarea sumei de 71 450 lei din contul SRL „Progrico” în beneficiul SRL „Bijuliux”, excluzând din învinuire sintagma „prin ce a cauzat întreprinderii SRL „Bijuliux” un prejudiciu material considerabil în mărime de 40 000 lei.

Referitor la argumentele invocate în apeluri, precum că suma exprimată în facturi constituie 4 589 lei și nicidecum suma de 40 000 lei indicată în procesul-verbal de sechestrul din 11.04.2013, instanța de apel le-a considerat nefondate, deoarece aceasta nicidecum nu duce la nulitatea actului întocmit de executorul judecătoresc sau lipsa unui element al infracțiunii imputate inculpatei. Pentru calificarea faptelor incriminate în baza art.251 Cod penal nu are relevanță suma bunurilor sechestrate, ce au fost tănuite sau înstrăinate.

Ce ține de argumentele apelanților, precum că la etapa urmăririi penale, au fost încălcate drepturile persoanei învinuite, la materialele cauzei penale lipsind careva înscrisuri întocmite de executorul judecătoresc la momentul în care a stabilit lipsa bunurilor și anume careva acte constatatoare, deși aceasta a comunicat, că a întocmit asemenea acte, instanța de apel a reținut după luarea cunoștinței de materialele urmăririi penale, Tataru Ecaterina și apărătorul său au avut anumite obiecții referitor la ilegalitatea efectuării urmăririi penale, invocând anumite încălcări ale organului de urmărire penală, însă prin ordonanța procurorului în Procuratura sect. Centru mun. Chișinău din 26 martie 2014, a fost refuzat în satisfacerea cererii.

La fel, instanța de apel a menționat, că inculpata și avocatul său nu au abordat nulitatea cărorva acte procedurale ale organului de urmărire penală, în termenul prevăzut de lege, iar instanța de apel, potrivit art.251 Cod de procedură penală, nici nu are temei și suport legal pentru a le declara nule aceste acte procedurale, deoarece verificarea legalității acestora ține de competența procurorului ierarhic superior, iar potrivit art.313 alin.(1) Cod de procedură penală, plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală, și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție.

Totodată, instanța de apel a constatat, că deși infracțiunea imputată inculpatei a fost săvârșită de ultima la data de 16.04.2013, în privința acesteia nu poate fi aplicată Legea nr.210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea

independenței Republicii Moldova, pentru că nu întrunește condițiile necesare pentru aplicarea actului de amnistie sus-indicat, deoarece după cum s-a constatat prin sentința Judecătorei Centru mun. Chișinău din 30 iunie 2015, de la Tataru Ecaterina s-a încasat în folosul SRL „Bijuliux” cheltuielile de judecată în sumă de 4 000 lei, iar ultima nu a reparat acest prejudiciu.

9. Hotărârile judecătorești adoptate au fost atacate cu recursuri ordinare de către:

9.1. Avocatul Arhiliuc Ion în numele inculpatei, prin care solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care Tataru Ecaterina să fie achitată pe motiv că în acțiunile acesteia lipsesc elementele infracțiunii.

În motivarea recursului declarat, recurentul a indicat că instanța de apel nu a îndeplinit indicațiile instanței de recurs, iar modul în care mijloacele de probă au fost obținute a avut loc prin procedee contrare Codului de procedură penală și jurisprudenței CEDO, astfel procesul penal în privința inculpatei, în sensul prevederilor art.6 CEDO, nu a fost unul echitabil.

Soluția primei instanțe a fost preluată greșit de către instanța de apel, care a refuzat să se pronunțe asupra celor mai esențiale motive invocate în apelul părții apărării, în final adoptând o decizie nemotivată și contrară unui proces echitabil.

Instanța de apel analizând probatoriul în cauză, a pus la baza deciziei contestate, în calitate de probe decisive, cele 6 facturi de expediție cu evaluarea mărfii, în privința cărora instanța de recurs s-a expus că de-facto sunt viciate ca probe.

La fel, instanța de apel, a ignorat și indicațiile instanței de recurs cu privire la verificarea ilegalității procesului-verbal de sechestru în conformitate cu exigențele art.115-119 Cod executare și cu respectarea prevederilor art.118 Cod de executare, nu a verificat și cele 6 facturi de expediție cu evaluarea mărfii și procesul-verbal de sechestru din 11.04.2013.

Instanța de apel, în sensul art.6 pct.11¹ Cod de procedură penală, a comis o eroare gravă de fapt, prin stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor ce le confirmă sau prin denaturarea conținutului acestora.

Ignorând indicațiile instanței de recurs, instanța de apel s-a expus în mod eronat în privința ilegalității procesului-verbal de sechestru a bunurilor din data de 11.04.2013, întocmit de executorul judecătoresc.

În decizia adoptată de instanța de apel, este remarcat că, „... după luarea cunoștinței de materialele urmăririi penale, Tataru Ecaterina și apărătorul său au avut anumite obiecții referitor la ilegalitatea efectuării urmăririi penale invocând anumite încălcări ale organului de urmărire penală, însă prin ordonanța procurorului în Procuratura sect. Centru mun. Chișinău din 26 martie 2014, aceste obiecții au fost respinse...”, însă în continuare instanța de apel a ajuns la o concluzie diametral opusă, precum că, „...avocatul și inculpata nu au abordat nulitatea a unor acte procedurale ale organului de urmărire penală, în termenul prevăzut de lege, adică la terminarea urmăririi penale, (...) or verificarea legalității acestora ține de competența procurorului ierarhic superior, iar potrivit art.313 alin.(1) Cod de procedură penală, plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție.”

Este greșită deducția instanței de apel că învinuita și apărătorul, erau obligați să se adreseze după competență procurorului ierarhic superior și ulterior la judecătorul de instrucție, în cazul în care dosarul penal, fiind expediat cu rechizitoriul în instanța de judecată, erau aplicabile prevederile art.297 alin.(4) Cod de procedură penală, precum că toate cererile, plângerile și demersurile înaintate după trimiterea cauzei în judecată se soluționează de către instanța care judecă cauza.

Rechizitoriul în privința lui Tataru Ecaterina, ca act de sesizare a instanței este contrar art.6 § 1, § 2 , § 3 lit. a) CEDO, deoarece instanța de apel a exclus din rechizitoriu un capăt de acuzare „prin ce a cauzat întreprinderii SRL „Bijuliux” un prejudiciu material considerabil în mărime de 40 000 lei”, iar al doilea capăt de acuzare „Tataru Ecaterina contrar procesului-verbal de sechestrul din 11.04.2013 aplicat de către executorul judecătoresc O. Burlacu, a tăinuit și înstrăinat bunurile sechestrate”, nu se încadrează în dispoziția art.251 Cod penal, lipsind condiția ca bunurile să fie sechestrate în mod legal.

Instanța de apel a dat o interpretare eronată art.10 alin.(1) lit. k) din Legea privind amnistia nr.210 din 29.07.2016, deoarece prin sentință s-a încasat doar cheltuielile de judecată în sumă de 4 000 lei, nefiind încasat nici un prejudiciu, în speță neexistând o careva pagubă morală, fizică sau materială.

În drept, apărătorul și-a întemeiat recursul în baza art.427 alin.(1) pct.6) și 8) Cod de procedură penală.

9.2 Avocatul Bargan Iurie a declarat recurs ordinar în numele inculpatei, prin care a solicitat casarea deciziei, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat, recurentul a invocat că la rejudecarea cauzei instanța de apel nu a respectat prevederile art.436 alin.(2) Cod de procedură penală.

Executorul judecătoresc a întocmit procesul-verbal de sechestrul din data de 11.04.2013, fără a enumera cu exactitate obiectele sechestrate, fără a indica numărul, după caz greutatea lor, elementele de individualizare și valoarea lor, indicând superficial și cu caracter general numai genul unor produse și valoarea acestora, care a fost stabilită într-un mod inadmisibil.

Instanța de apel a evitat a se pronunța motivat și în detaliu asupra indicațiilor instanței de recurs, și-a motivat soluția în temeiul unor reglementări legale care nu sunt aplicabile cauzei și anume art.203 Cod de procedură penală, care reglementează aspectele de aplicare a sechestrului în cauza penală și nicidecum la faza de executare a unei hotărâri civile.

Instanțele de fond au expus conținutul declarațiilor martorului Burlac Oxana ce activează în calitate de executor judecătoresc și anume, că s-a aplicat sechestrul asupra bunurilor debitorului în mărime de 40 000 lei, fapt care este confirmat prin facturile nr.xxxxx, nr.xxxxx, nr.xxxxx, nr.xxxxx și nr.xxxxx, alte careva mențiuni cu referire la modul de determinare a existenței în natură, cât și a valorii bunurilor sechestrate nu au fost indicate.

Instanța de apel nu s-a expus asupra argumentului, precum că la baza achitării inculpatei urmau a fi puse aspectele relatate de către executorul judecătoresc că la momentul întocmirii procesului-verbal nu a întreprins nemijlocit acțiuni în vederea determinării cantitative a bunurilor aflate în ghereta respectivă, dar s-a limitat numai la deducerea valorii

acestora în baza facturilor prezentate și din cele comunicate de inculpată și vânzătorul prezent la fața locului.

În speță lipsește obiectul material al componenței de infracțiune incriminate inculpatei și anume bunurile materiale găsite, sechestrate sau confiscate în mod legal, iar sintagma „sechestrate sau confiscate în mod legal”, presupune faptul că executorul judecătoresc urma a întocmi procesul verbal de sechestru în conformitate cu exigențele art.115-119 Cod de executare și cu respectarea art.118 Cod de executare.

Organul de urmărire penală nu a întreprins careva măsuri în vederea determinării obiectului material al infracțiunii incriminate inculpatei, limitându-se numai la procesul-verbal de sechestru, denunțul executorului judecătoresc și declarațiile acestuia.

Necontestarea procesului-verbal de sechestru nu exonerează instanțele de judecată de a determina exact prezența elementelor componenței de infracțiune în acțiunile inculpatei și mai exact a obiectului material.

În drept, apărătorul și-a întemeiat recursul în baza art.427 alin.(1) pct.6) și 8) Cod de procedură penală.

10. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 14 februarie 2017, recursurile declarate au fost admise, decizia instanței de apel a fost casată total cu dispunerea rejudecării cauzei.

În motivarea soluției, instanța de recurs a indicat că la adoptarea soluției Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție a indicat explicit că „apreciază critic constatarea instanței de apel prin care aceasta s-a expus asupra încălcărilor privind legalitatea întocmirii procesului-verbal din 11.04.2013 invocate în apelurile declarate ... expunând următoarele concluzii: „Instanța de judecată mai reține că inculpata Tataru Ecaterina a semnat procesul verbal de aplicare a sechestrului și urma să asigure integritatea bunurilor încredințate. În același timp în caz de dezacord cu acțiunile executorului judecătoresc, acestea urmau să fie contestate în modul prevăzute de lege însă ultima nu le-a contestat.” (f.d.164 vol. I). O asemenea motivare succintă și abstractă asupra argumentelor invocate în apelurile inculpatei și a apărătorului său nu poate fi menținută de către instanța de recurs...”

Instanța de apel la rejudecarea cauzei, fără a ține cont de aceste dispoziții ale instanței de recurs a reținut din nou aceleași concluzii menționate de către instanța de apel anterior (f.d.199 v. I), care a preluat concluziile în cauză din sentință (f.d.164 v. I) și care au fost apreciate critic de către instanța de recurs, limitându-se repetat la argumentul precum că „Tataru Ecaterina semnând procesul verbal de aplicare a sechestrului, ultima și-a asumat obligația să asigure integritatea bunurilor încredințate, iar în caz de dezacord cu acțiunile executorului judecătoresc, ultima a avut tot dreptul de a le contesta în modul prevăzute de lege și termenul de contestare fiind indicat în procesul-verbal de sechestru, însă ultima nu le-a contestat” (f.d.26 v. II), repetând eroarea admisă de către instanță de apel la examinarea anterioară a cauzei.

La fel, instanța de recurs a reținut, că instanța de apel nu a examinat indicațiile cu privire la sintagma „sechestrate sau confiscate în mod legal”, neverificând dacă procesul-verbal de sechestru din 11.04.2013 a fost întocmit în conformitate cu exigențele art.115-119

Cod de executare și cu respectarea prevederilor art.118 Cod de executare, fapt obligatoriu pentru confirmarea obiectului material al infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal.

În acest context, instanța a evidențiat că una din indicațiile Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, menționate în decizia din 17 mai 2016 a fost: „...precum au indicat și recurenții în recursurile ordinare de pe rol, obiectul infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal îl constituie relațiile sociale care asigură respectarea regulilor de păstrare a bunurilor gajate și a celor care sunt sechestrate și confiscate, iar ca obiect material apar bunurile materiale gajate, sechestrate sau confiscate în mod legal.

Astfel, sintagma „sechestrate sau confiscate în mod legal” presupune faptul că executorul judecătoresc urma să întocmească procesul-verbal de sechestru în conformitate cu exigențele art.115-119 Cod executare și cu respectarea prevederilor art.118 Cod de executare.

Necesitatea respectării acestor reglementări legale se impune anume pentru a fi posibilă determinarea obiectului material al componenței infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal și ca urmare, pentru o încadrare juridică justă a faptei infracționale.”

În pofida faptului dat, indicația menționată a fost de asemenea ignorată de către instanța de apel și ca urmare, rejudecând cauza, această instanță iarăși nu s-a expus dacă procesul-verbal de sechestru din 11.04.2013 a fost întocmit în conformitate cu exigențele art.115-119 Cod executare și cu respectarea prevederilor art.118 Cod de executare, neverificând plenitudinea procesului-verbal în cauză, care este o probă decisivă în confirmarea obiectului material al infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal. Din aceste considerente, se atestă faptul ignorării totale a prevederilor art.436 alin.(2) Cod de procedură penală, unde este stipulat că pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sânt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămâne cea care a existat la soluționarea recursului”.

Alt aspect ce necesită a fi nominalizat la analiza hotărârii contestate, este faptul că la rejudecarea cauzei instanța de apel nu s-a pronunțat asupra celor mai esențiale motive invocate de inculpată și avocatul său în ordine de apel, neexaminând cauza sub toate aspectele, cu toate că instanța de recurs a atenționat că „în cadrul rejudecării cauzei instanța de apel urmează să acorde o atenție sporită argumentelor formulate în apelurile declarate, să se expună pe deplin asupra acestora...”.

În acest context, instanța de apel nu s-a expus referitor la critica invocată în apeluri unde se indică, că potrivit art.art.281 alin.(2), 296 alin.(2) Cod de procedură penală, procurorul a avut obligația să indice în ordonanța de punere sub învinuire și în rechizitoriu formularea exactă a învinuirii.

Din textul deciziei, instanța de recurs a constatat că acest argument reflectat în apeluri a rămas fără răspuns în partea motivatoare a hotărârii instanței de apel, această instanță neverificând dacă învinuirea înaintată inculpatei în baza art.251 Cod penal, prin ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriu corespunde exigențelor art.art.281 alin.(2), 296 alin.(2) Cod de procedură penală.

De asemenea, din partea motivată a hotărârii, instanța de apel dezbătând argumentele apelanților, precum că la etapa urmăririi penale, de către acuzatorul de stat și organul de urmărire penală au fost încălcate drepturile persoanei învinuite, a fost specificat de către

această instanță, că „...după luarea cunoștinței de materialele urmăririi penale, Tataru Ecaterina și apărătorul său au avut anumite obiecții referitor la ilegalitatea efectuării urmăririi penale, invocând anumite încălcări ale organului de urmărire penală, însă prin ordonanța procurorului în Procuratura sect. Centru mun. Chișinău din 26 martie 2014, a fost refuzat în satisfacerea cererii”.

În continuare, tot în partea motivată, instanța de apel ajunge la o altă concluzie diametral opusă, indicând că „avocatul și inculpata nu au abordat nulitatea cărorva acte procedurale ale organului de urmărire penală, în termenul prevăzut de lege, adică la terminarea urmăririi penale, (...) or verificarea legalității acestora ține de competența procurorului ierarhic superior, iar potrivit art.313 alin.(1) Cod de procedură penală, plângerile împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organelor care exercită activitate specială de investigații pot fi înaintate judecătorului de instrucție.”

Astfel, instanța de recurs a atestat, că conform motivării menționate, instanța de apel se contrazice în concluziile sale, ceea ce generează neclaritate, pe de o parte în hotărâre conchide, că inculpata Tataru Ecaterina și apărătorul său au avut anumite obiecții referitor la ilegalitatea efectuării urmăririi penale, însă ulterior menționează, că avocatul și inculpata nu au abordat nulitatea cărorva acte procedurale ale organului de urmărire penală, în termenul prevăzut de lege.

În opinia instanței de recurs, argumentele enunțate mai sus constituie fondul apelului și asupra căror instanța de apel era obligată să se pronunțe motivat fără careva concluzii contradictorii, deoarece în viziunea inculpatei și avocatului său, aceste motive ar putea răsturna soluția adoptată de prima instanță și afecta temeinicia acestei hotărâri.

11. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2017, apelurile declarate au fost respinse ca fiind nefondate cu menținerea sentinței primei instanțe.

În motivarea soluției, instanța de apel a indicat că prima instanță corect a constatat că în acțiunile inculpatei Tataru Ecaterina se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art.251 Cod penal.

Așadar, instanța de apel a constatat că declarațiile martorilor Oprea Ion și Talpă Maria au fost corect apreciate critic de către prima instanță or, Talpă Maria este fiica inculpatei și nu are nici un interes de a contribui la atragerea la răspundere a mamei sale, iar Oprea Ion a avut relații economice, în particular de subarendă, cu inculpata Tataru Ecaterina. Respectiv, au fost considerate neîntemeiate declarațiile martorilor Oprea Ion și Talpă Maria, precum că, ghereta era dată în subarendă și că ultima a deschis ghereta sigilată cu cheia primită de la executorul judecătoresc or, declarațiile martorilor respectivi sunt în contradicție cu declarațiile reprezentantului părții vătămate SRL „Bijuliux”, Guranda Oxana și ale martorului Burlac Oxana, ultima declarând că n-a transmis nimănui chei de la ghereta sigilată și n-a permis nimănui comercializarea bunurilor sechestrate.

De asemenea, în ședința de judecată a primei instanțe, inculpata Tataru Ecaterina a dat declarații diferite de cele date la urmărirea penală. În instanța de apel, inculpata a revenit la declarațiile date la urmărirea penală și a declarat că, nu a înțeles semnificația actelor semnate, invocând și faptul că, nu a știut că, a avut un litigiu cu SRL „Bijuliux” și că nu a fost citată legal, litigiu în legătură cu care a și fost eliberat titlul executoriu nr.2-1149/12 din

30.05.2012, emis de către Judecătoria Rîșcani mun.Chinău, deși invocase la urmărirea penală că, lucrătorii SRL „Bijuliux” au venit la gheretă, de unde și-au luat bunurile care le aparțin. În același context, în prima instanță, inculpata a declarat că, ghereta a deschis-o fiica sa.

În continuare, instanța de apel a conchis că aceste contradicții urmează a fi apreciate ca o tentativă a se evita atragerea la răspunderii penale, or probele cercetate demonstrează faptul, confirmat chiar și de către inculpată, că la data aplicării sechestrului ea era administratoarea SRL „Progrico”, iar marfa care era în gheretă, conform facturilor era a SRL „Progrico”.

În ceea ce privește alegația că inculpata nu ar fi cunoscut despre litigiul dintre SRL „Progrico” și SRL „Bijuliux”, aceasta este puțin veridică, or după cum s-a stabilit, administratoarea SRL „Progrico” era inculpata Tataru Ecaterina, care deși a invocat că nu a fost citată legal în cadrul litigiului respectiv, partea apărării nu a prezentat probe care să ateste că, ar fi contestat titlul executoriu respectiv sau că, ar fi înaintat cerere de revizuire împotriva hotărârii emise în litigiul dat.

Cu referire la întrunirea laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal în acțiunile inculpatei Tataru Ecaterina, instanța de apel a reținut că, inculpata a semnat procesul-verbal de aplicare a sechestrului și s-a obligat să asigure integritatea bunurilor încredințate spre păstrare, fapt care nu a avut loc și nu poate fi pus în seama circumstanțelor invocate de către inculpată. În acest sens, instanța de apel a considerat că în caz de dezacord cu acțiunile executorului judecătoresc, inculpata urma să le conteste în modul prevăzut de lege, fapt care nu a avut loc. Or, conform prevederilor art.118 alin.(5) Cod de executare, procesul-verbal de sechestrare și/sau de ridicare a bunurilor poate fi contestat în instanța de judecată în termen de 7 zile de la data întocmirii sau comunicării lui, după caz.

În speță, chiar dacă în cadrul prezentei cauze penale, apelanta a invocat ilegalitatea procesului-verbal de aplicare a sechestrului din 11.04.2013, instanța de apel a constatat că, la materialele dosarului nu sunt probe care să confirme că, în termenul specificat de art.118 alin.(5) Cod de executare, Tataru Ecaterina ar fi contestat acest proces-verbal. În ședința instanței de apel, Tataru Ecaterina a recunoscut că, semnătura de pe procesul-verbal de aplicare a sechestrului din 11.04.2013 îi aparține, ea l-a semnat, dar nu i-ar fi înțeles conținutul. Această alegație este apreciată critic de către instanța de apel, ca fiind puțin credibilă or, însăși inculpata a declarat că, a activat în calitate de administrator al SRL „Progrico”, funcție care exclude „neînțelegerea” obligațiilor asumate în interesele entității conduse.

Referitor la argumentele invocate în apelurile inculpatei și al apărătorului său unde se afirmă că suma exprimată în facturi constituie 4 589 lei și nicidecum suma de 40 000 lei indicată în procesul-verbal de sechestr din 11.04.2013, instanța de apel le-a considerat nefondate, deoarece aceste circumstanțe nu duc la nulitatea actului întocmit de executorul judecătoresc sau lipsa unui element al infracțiunii imputate inculpatei Tataru Ecaterina. Obiectul infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal îl constituie relațiile sociale care asigură respectarea regulilor de păstrare a bunurilor gajate și a celor care sunt sechestrate și confiscate, iar ca obiect material apar bunurile materiale gajate, sechestrate sau confiscate în

mod legal, valoarea cărora nu este obligatorie la calificarea infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal.

Subsecvent celor enunțate supra, instanța de apel a mai reținut și faptul că, pentru calificarea faptelor incriminate ca fiind infracțiunea prevăzută de art.251 Cod penal, nu are relevanță suma bunurilor sechestrate care au fost tănuite sau înstrăinate.

În ceea ce privește alegația părții apărării invocată în cererea de apel precum că, la denunțul depus de către executorul judecătoresc Burlac Oxana la 16.04.2013, nu a fost anexat actul de constatare a lipsei bunurilor sechestrate instanța de apel a reținut că, în baza denunțului depus de către executorul judecătoresc Burlac Oxana la 16.04.2013, organul de urmărire penală, prin ordonanța din 01.07.2013 a dispus începerea urmăririi penale conform semnelor componente de infracțiune prevăzute de art.251 Cod penal.

La 26.03.2014, prin ordonanța procurorului în Procuratura sect. Centru mun. Chișinău, Pavalachi Olga, a fost pusă sub învinuire Tataru Ecaterina, încriminându-i-se comiterea infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal.

Conform procesului-verbal de prezentare învinuitului și apărătorului său a materialelor urmăririi penale din 26.03.2014, după luarea cunoștinței cu materialele urmăririi penale, inculpata Tataru Ecaterina și apărătorul său au avut anumite obiecții referitor la efectuarea urmăririi penale, invocând încălcări ale organului de urmărire penală (f.d.69 vol. I).

Prin ordonanța procurorului în Procuratura sect. Centru mun. Chișinău, Pavalachi Olga, din 26.03.2014, a fost refuzat satisfacerea cererii învinuitei Tataru Ecaterina și a apărătorului acesteia, Sochircă Stela.

Prin urmare, instanța de apel a indicat că, partea apărării nu a abordat, în termenul prevăzut de lege, adică la terminarea urmăririi penale, nulitatea unor acte procedurale ale organului de urmărire penală, prezumându-se că, inculpata și apărătorul său au acceptat modul în care s-a desfășurat respectivul proces penal, iar instanța de apel, potrivit art.251 Cod de procedură penală, nici nu are temei și suport legal pentru a le declara nule aceste acte procedurale, or verificarea legalității acestora, potrivit art.313 alin.(1) Cod de procedură penală, ține de competența procurorului ierarhic superior.

Cu referire la individualizarea pedepsei de către prima instanță, având în vedere lipsa circumstanțelor agravante sau atenuante, ținând cont de faptul că, inculpata nu a fost anterior judecată, nu și-a recunoscut vina în privința comiterii infracțiunii imputate și întrucât la materialele cauzei nu există probe care ar atesta că, pedeapsa cu închisoarea, dar cu suspendarea condiționată a executării acesteia, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal, nu ar duce la corectarea inculpatei, instanța de apel a considerat că, prima instanță a conchis just și echitabil că, în privința inculpatei Tataru Ecaterina este rațională aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, cu suspendarea condiționată a executării acesteia, această pedeapsă fiind una de natură să restabilească echilibrul social perturbat prin comiterea infracțiunii și să asigure, totodată, realizarea scopului legii penale.

În cadrul examinării cauzei, reprezentantul părții civile SRL „Bijuliux” a înaintat o acțiune civilă împotriva inculpatei Tataru Ecaterina cu privire la încasarea de la ultima a prejudiciului material cauzat în mărime de 40 000 lei și a celui moral în beneficiul Oxanei

Guranda în mărime de 20 000 lei, cu solicitarea de aplicare a sechestrului asupra bunurilor inculpatei și încasarea cheltuielilor de judecată.

Astfel, dat fiind că, partea vătămată este SRL „Bijuliux”, instanța de apel a considerat că, prima instanță a conchis corect de a respinge pretenția din acțiunea civilă privind încasarea prejudiciului moral de 20 000 lei în beneficiul Oxanei Guranda or, prin infracțiune, prejudiciul i-a fost cauzat companiei „Bijuliux” SRL.

12. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Bargan Iurie a contestat-o cu recurs ordinar, prin care solicită casarea acesteia cu transmiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului, recurentul menționează că obiectul material al infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal pot fi bunurile sechestrate în conformitate cu exigențele art.115-119 Cod executare.

Potrivit acestor reglementări legale, în procesul-verbal se enumeră obiectele și documentele sechestrate, indicându-se numărul, măsura, greutatea lor, genul, elementele de individualizare, gradul de uzură și, pe cât este posibil, valoarea lor.

Prin urmare, ca obiect material al acestei componente de infracțiune apar bunurile materiale sechestrate în mod legal.

Contrar acestor prevederi legale, executorul judecătoresc a întocmit procesul-verbal de sechestru din data de 11.04.2013, fără a enumera cu exactitate obiectele sechestrate, fără a indica numărul, după caz greutatea lor, elementele de individualizare și valoarea lor, însă a indicat superficial și cu caracter general numai genul unor produse și valoarea acestora care a fost stabilită într-un mod inadmisibil.

Așadar, recurentul menționează că instanța de apel a evitat a se pronunța motivat și în detaliu asupra acestor aspecte deosebit de importante în prezenta cauză, a dat o motivare succintă și abstractă asupra argumentelor invocate în apelurile declarate.

Instanța de apel, s-a limitat întru a indica că inculpata Tataru Ecaterina, semnând procesul-verbal de aplicare a sechestrului și-a asumat obligația să asigure integritatea bunurilor încredințate, iar în caz de dezacord cu acțiunile executorului judecătoresc, a avut dreptul să-1 conteste în modul prevăzut de lege, modul și termenul de contestare fiind indicat în procesul-verbal de sechestru, însă ultima nu l-a contestat.

De fapt, instanța de apel nici nu a supus unei analize corespunzătoare aceste argumente și în mod evident a neglijat indicațiile instanței de recurs.

De asemenea, avocatul mai menționează că un alt argument care a fost invocat în cererea de apel atât de către apărare cât și de inculpată a fost că în ședința de judecată, fiind audiată în calitate de martor executorul judecătoresc Burlacu Oxana, a menționat că la momentul întocmirii procesului-verbal nu a întreprins nemișlocit acțiuni în vederea determinării cantitative a bunurilor aflate în ghereta respectivă și s-a limitat numai la determinarea valorii acestora în baza facturilor prezentate și din cele comunicate de către inculpată și vânzătorul care a fost prezent la fața locului. Mai mult ca atât, martorul Burlacu Oxana a mai indicat că urma a determina cantitativ bunurile respective numai în momentul în care urma să le ridice de la debitor.

Astfel, obiectul infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal, îl constituie relațiile sociale care asigură respectarea regulilor de păstrare a bunurilor gajate și a celor care sunt sechestrate și confiscate, iar ca obiect material apar bunurile materiale gajate, sechestrate sau confiscate în mod legal.

Recurentul punctează că, sintagma „sechestrate sau confiscate în mod legal” presupune faptul că executorul judecătoresc urma a întocmi procesul - verbal de sechestru în conformitate cu exigențele art.115-119 Cod executare și cu respectarea prevederilor art.118 Cod de executare.

Necesitatea respectării acestor reglementări legale se impune anume pentru a fi posibilă determinarea obiectului material al componenței de infracțiune prevăzute de art.251 Cod penal și ca urmare incriminarea faptei infracționale inculpatei.

Astfel, prin procesul-verbal de sechestru din data de 11.04.2013, executorul judecătoresc a indicat superficial și cu caracter general numai genul unor produse și valoarea acestora care a fost stabilită după cum rezultă într-un mod inadmisibil (din facturi ce reflectă o altă valoare).

De către organul de urmărire penală nu au fost întreprinse careva măsuri în vederea determinării obiectului material al infracțiunii incriminate inculpatei Tataru Ecaterina, limitându-se numai la acel proces-verbal de sechestru, denunțul executorului judecătoresc și declarațiile acestuia.

Instanța de fond și de apel au preluat în soluțiile pronunțate aceste aspecte fără a elucida circumstanțele privind determinarea exactă a prezenței obiectului material al componenței de infracțiune ce a fost incriminată inculpatei.

În drept, recurentul își întemeiază recursul pe prevederile art.427 alin.(1) pct.6) și 8) Cod de procedură penală.

13. Asupra recursului declarat, procurorul a depus referință, prin care menționează că argumentele indicate nu se prescriu erorilor de drept prevăzute la art.427 Cod de procedură penală, din care considerent solicit declararea inadmisibilității acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

14. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, în vederea acestei statuări fiind prezente următoarele considerente de fapt și de drept.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art.427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Prevederile art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Reieșind din conținutul recursului declarat de către inculpat, Colegiul penal atestă că acesta critică decizia instanței de apel sub aspectul modalității aprecierii probelor, indicând că instanțele de fond eronat au apreciat circumstanțele de fapt stabilite la caz, invocând temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală.

Art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, prevede cazurile când „*instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*”, iar pct. 8) al aceluiași articol stipulează situația când „*fapta săvârșită nu întrunește elementele infracțiunii*”.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiul invocat de recurent și motivele specificate în susținerea acestuia nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, din următoarele considerente.

În privința temeiului de recurs invocat de recurent, prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, sub aspectele menționate supra, Colegiul penal constată că nu și-a găsit confirmarea în urma cercetării materialelor cauzei, nefiind identificate careva circumstanțe care ar justifica incidența temeiului menționat, dat fiind faptul că, instanța de apel, la judecarea apelului și adoptarea deciziei a respectat prevederile art.414 alin.(1), (5), 417 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, s-a expus detaliat și argumentat asupra motivelor relevante invocate, fiind reflectate clar motivele pe care se întemeiază soluția instanței, bazate pe cumulul de probe, cercetate, verificate și apreciate just prin prisma prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, de către instanța de recurs ordinar nefiind identificate temeiuri de a interveni în hotărârile instanțelor de fond și apel sub aspectele invocate de recurent.

Tot aici, Colegiul penal menționează că argumentele expuse în cererea de recurs, au fost invocate de către apărătorul inculpatei în cadrul examinării cauzei în ordine de apel, asupra cărora instanța de apel s-a expus motivat și detaliat privitor la respingerea acestora, poziție care este susținută de către prezentul Colegiu.

În acest context, se indică că instanța de apel a oferit explicații juste asupra argumentului privind nulitatea procesului-verbal din 11.04.2013, și anume „*instanța de apel a considerat că în caz de dezacord cu acțiunile executorului judecătoresc, inculpata urma să le conteste în modul prevăzut de lege, fapt care nu a avut loc. Or, conform prevederilor art.118 alin.(5) Cod de executare, procesul-verbal de sechestrare și/sau de ridicare a bunurilor poate fi contestat în instanță de judecată în termen de 7 zile de la data întocmirii sau comunicării lui, după caz.*”

În speță, deși în cadrul prezentei cauze penale, apelanta a invocat ilegalitatea procesului-verbal de aplicare a sechestrului din 11.04.2013, instanța de apel a constatat că, la materialele dosarului nu sunt probe care să confirme că, în termenul specificat de art.118 alin.(5) Cod de executare, Tataru Ecaterina ar fi contestat procesul-verbal respectiv (...).”

Totodată, Colegiul penal nu poate reține argumentul recurrentului, precum că instanța de ape nu a ținut cont de indicațiile instanței de recurs expuse anterior și nu s-a expus asupra factorilor indicate în procesul verbal din 11.04.2013, deoarece acest argument este lipsit de suport probatoriu, or contrar celor invocate, Colegiul penal va puncta explicațiile instanței de

apel oferite în acest sens, și anume: „Referitor la argumentele invocate în apelurile inculpatei și al apărătorului său unde s-a indicat că, suma exprimată în facturile nr.0092631, nr.0092630, nr.0092629, nr.0092628, nr.0092627 și nr.0092626 constituie 4 589 lei și nicidecum suma de 40 000 lei indicată în procesul-verbal de sechestrul din 11.04.2013, instanța de apel le-a considerat nefondate, deoarece aceste circumstanțe nu duc la nulitatea actului întocmit de executorul judecătoresc sau lipsa unui element al infracțiunii imputate inculpatei Tataru Ecaterina.”

În continuare, Colegiul penal referindu-se la argumentul indicat de recurent privitor la lipsa elementelor infracțiunii în acțiunile inculpatei Tataru Ecaterina, și anume a obiectului infracțiunii, remarcă că instanța de apel corect a indicat că obiectul infracțiunii prevăzute la art.251 Cod penal, îl constituie relații sociale care asigură respectarea regulilor de păstrare a bunurilor gajate și a celor care sunt sechestrate și confiscate, iar ca obiect material apar bunurile materiale gajate, sechestrate sau confiscate în mod legal, valoarea cărora nu este obligatorie la calificarea infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal.

Subsecvent celor enunțate supra, se punctează și faptul că, pentru calificarea faptelor incriminate ca fiind infracțiunea prevăzută de art.251 Cod penal, nu are relevanță suma bunurilor sechestrate care au fost tănuite sau înstrăinate.

Prin urmare, analizând textul deciziei recurate în coraport cu motivele invocate de recurent în prezentul recurs ordinar, ce țin de prezența în acțiunile inculpatei Tataru Ecaterina a elementelor infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, precum și faptul că prezența obiectului infracțiunii a fost demonstrat prin probele administrate de organul de urmărire penală, Colegiul penal atestă că instanța de apel s-a expus argumentat și suficient de detaliat asupra acestor aspecte esențiale, contestate și în prezentul recurs ordinar, bazându-se soluția pe cumulul de probe, descris și analizat în decizia instanței de apel, care au fost apreciate de instanțele de judecată corect, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, iar instanța de recurs ordinar, în virtutea corectitudinii acestei motivări date de instanța de apel, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile sale, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct.61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Totodată, ce ține de alegația recurentului, precum că instanța de apel nu a analizat corespunzător argumentele invocate în cererea de apel, și s-a expus în mod general asupra acestora, Colegiul penal conchide că și această afirmație este neîntemeiată, or instanța de apel corect a menținut soluția instanței de fond fără modificări și a respins ca nefondat apelurile declarate.

În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent, ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, soluția adoptată de către instanța de apel fiind legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

15. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat avocatul Bargan Iurie în numele inculpatei Tataru Ecaterina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2017, în cauza penală privind-o pe **Tataru Ecaterina xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 04 mai 2018.

Președinte

Țurcan Anatolie

Judecători

Ghervas Maria

Vascan Nina